

LISA
JACKSON

BEZ
MILOSTI

LISA
JACKSON

BEZ MILOSTI

2011

Copyright © 2010 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2010 by Jakub Volný
Cover design © 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WITHOUT MERCY,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2010,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-688-1

*Pro Hannah,
která navěky zůstane v mém srdci.*

PODĚKOVÁNÍ

Psaní knihy je týmovou prací a já bych tímto chtěla poděkovat několika členům svého týmu, kteří na románu skutečně tvrdě pracovali. V první řadě Rosalindě Noonanové a Johnu Scognamigliovi za to, že nad knihou strávili oba spousty hodin. Dále pak všem z firmy Kensington Publishing za skvělou spolupráci. A samozřejmě Nancy Bushové, Kenu Bushovi, Alexi Craftovi, Matthewu Croseovi, Niki Croseové, Michaelu Croseovi, Kelly Fosterové, Darrenu Fosterovi, Kenu Melumovi a své agentce Robin Rueové. Chtěla bych samozřejmě poděkovat i dalším, ale tito mě napadli ze všeho nejdříve.

POZNÁMKA AUTORA

Neexistuje žádná Internátní škola svaté Alžběty ani úřad šerifa, pod něž by tahle škola spadala. V horách jižního Oregonu je ale jedno pohádkové místo, kam jsem děj knihy umístila. Lokalita tedy skutečná je. A rozhodně stojí za to ji navštívit...

Kapitola 1

„Pomoc... Dobrý Bože, pomoz mi...“ Její hlas se změnil v zoufalý nářek, který však přehlušovaly tóny známé písničky a rytmické kapání vody. Nikdo ji nemohl slyšet.

V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Julia Farentinová, bosá a oděná jen do noční košile, pomalu mířila k pokoji, odkud přes závěsy zakrývající francouzské okno prosvítalo slabé namodralé světlo.

„Rychle... Není moc času...“

Zprvu chtěla zavolat, pak si to však rozmyslela. Potichu se kradla po studených dlaždicích. Srdce jí svírala děsivá předtucha. Měla pocit, jako by se za dveřmi skrývalo cosi temného a zlého.

Opatrně otevřela dveře do místnosti a nahlédla dovnitř. Pohovku ve tvaru písmene L a velké křeslo ozařovalo tajemné světlo televizní obrazovky.

Z reproduktorů právě zněla píseň Michaela Jacksona o Billie Jean.

A kromě melodie ještě: *kap, kap, kap...*

Tak hlasitě!

Jako dunění hromu v hlavě sužované pronikavou bolestí.

Bosou nohou šlápla do teplé tekutiny. Okamžitě sklopila hlavu. Pohled jí padl na nůž, který držela v ruce. Z jeho dlouhé čepele kapala krev. Přímo do rozšiřující se rudé kaluže na zemi.

Co to...?

Chtěla vykřiknout, nepodařilo se jí však vydat jediný zvuk. Když se otočila k francouzskému oknu, zahlédla svého otce, jak bezvládně leží na zemi hned vedle konferenčního stolku.

„Pomoz mi, Julie,“ zašeptal. Sotva pohyboval rty. Vzhlédl k ní. Na čele měl velkou ránu, na bílé košili se mu rozlévala karmínová skvrna.

Z koutku úst Ripa Delaneyho vytékal úzký rudý pramínek. Rty křivil v nevyřešené otázce: „Proč?“

Vyděšeně se zadívala na svou ruku ulepenou od krve. Začala křičet...

„Je tři čtvrtě na osm, venku nám teploměry ukazují tři stupně nad nulou. Během dne se ale bude teplota zvyšovat a po poledni bychom se mohli dočkat báječných deseti stupňů Celsia! Jinak nás dnes čeká spíše chladný a deštivý den, v dopoledních hodinách nás mohou zastihnout bouřky. A teď k situaci v dopravě...“

Julia se s trhnutím probudila.

Srdce jí divoce bušilo, třestila jí hlava. Hlas zprávaře v rádiu ji šťval. Praštila dlaní do budíku a zachvěla se. Teplota v ložnici se blížila nule. Okno měla otevřené dokořán, dovnitř se dral ledový vítr, o střechu bubnoval déšť.

„Sakra,“ ulevila si polohlasem. Promnula si oči a zahнала vzpomínky na děsivý sen do nejzazší komůrky své paměti. Zadívala se na hodiny a otráveně zamručela. Zapomněla si přeřídít budík.

Vstala a nechtěně vzbudila svého kocoura, který doposud spokojeně spal na druhém polštáři. Zvedl šedou hlavu, protáhl se a zívł, přičemž odhalil bílé, jako jehly ostré zoubky. Julia si vzala z nohou postele župan a přehodila ho přes sebe. Na sprchu jí nezbude čas.

Opláchla si tedy jen rychle obličej. Na jazyk si hodila dvě tablety silného prášku proti bolesti, sklonila se ke kohoutku a zapila je několika mocnými loky vody. Nacpala se do upnutých džínů a hodila přes sebe velké tričko. Na hlavu si nasadila starou kšiltovku s logem basketbalového týmu portlandských Blazers. Pak se podívala po klíčích. Prohledala kabelku i kapsy kabátu, který na sobě měla včera.

Jen co si je přibalila, zazvonil jí mobil. Ležel v nabíječce hned vedle postele.

Otevřela ho. Z displeje se na ni dívala tvář její sestry Shay.

„Kde jsi?“ chtěla vědět Shay.

„Už jsem na cestě.“

„Tak pospěš, už tam skoro jsme.“

„Cože? Už?“ Julia se natáhla po botě a otočila se opět k hodinám. „Jak to? Myslela jsem, že vyrážíte až v devět.“

„Volal pilot. Prý se k letišti blíží bouřka nebo co... Musíme odletět dříve.“

„Sakra! Tak ho zkus zdržet.“

„To nemůžu. Nechápeš to? Je to pravda, Julie,“ řekla Shay. Z hlasu jí zmizel obvyklý vzdor. „Eddie se mě chce skutečně zbavit.“

To bylo trochu teatrální prohlášení, pomyslela si Julia. Shay to tak ale nejspíš skutečně cítila.

Rychle si zavázala sportovní boty a řekla: „Tak přemluv ji, at ještě počká.“

„Ty ji přemluv,“ opáčila do telefonu sestra. V následující vteřině už Julia v telefonu zaslechla hlas své matky. „Podívej, Julie, nemá smysl se se mnou dohadovat. Už jsem Shayle vysvětlila, že poletíme, až to pilot uzná za vhodné. K letišti se prý blíží bouřka, takže musíme vyrazit o chvíli dříve.“

„Mami, počkej. Nemůžeš ji přece jen tak odvléct...“

„Ale to si piš, že můžu! Je nezletilá, zodpovědná jsem za ni já. Nikdo jiný. Mám navíc soudní příkaz. Podívej... O tomhle jsme se bavily už dříve, nehodlám o tom znovu diskutovat. Tečka.“

„Ale...“

„Buď pojede do internátní školy, nebo ji zavřou zpátky do pasťáku. Tohle je její poslední šance, Julie! Soudce sám řekl, ať si vybere. Tak si vybrala. Stejně tak si předtím vybrala, že se bude tahat s tím gaunerem kriminálnickým a podílet se na trestné činnosti. Její kluk už tolik štěstí neměl. On nemá žádného zazobaného papírka, který by mu zaplatil právníka. Wolf potáhne rovnou za mříže. Pevně věřím, že jen díky tomu má Shayla šanci vymanit se z jeho vlivu.“

„Počkej...“

Spojení se však přerušilo. Julia si sedla na postel a rozhlédla se po své neuklizené ložnici. Dělal si starosti. Nemohla uvěřit, že matka skutečně odváží Shaylu do vzdálené internátní školy pro problémovou mládež v nějaké zapadlé díře. Vyběhla ze svého bytu a málem se srazila se sousedkou paní Dixonovou, která jí nesla ze schránky provlhlé noviny.

Letmo ji pozdravila, skočila do svého volva a zamířila k Washingtonskému jezeru, k místu, odkud měly hydroplánem odletět do Školy svaté Alžběty v jižním Oregonu. Adresu jí Edie dala teprve včera.

Julia jela, jak nejrychleji mohla, měla však smůlu. Dálnice připomínala spíše jedno velké parkoviště. Jako by si každý, kdo ve státě Washington vlastní auto, řekl, že nejlepší způsob, jak trávit den, je sedět v autě na ucpané silnici. Navíc hustě pršelo. Předním sklem, z něhož stěrače usilovně odháněly proudy vody, se zadívala na řadu koncových červených světel před sebou. Hlava ji stále bolela. Zabubnovala nervózně prsty do volantu. Rychlejší cestu k Washingtonskému jezeru však neznala.

Dopravní špičky chytávala pravidelně v Portlandu, když ještě pracovala na Batemanově střední škole. Loni v červnu tam však o místo přišla a na zácpy rychle zapomněla. Při svém současném povolání servírky v restauraci 101, luxusním podniku na nábřeží, se domů vracívala až v noci, a špičce se tak pokaždé vyhnula. Což byla jedna z mála výhod její současné práce.

Špatnou náladu jí nedokázalo rozptýlit ani rádio a zběsile mávající stěrače jen rozjitřovaly její nervozitu. Nestihne to. Shay odletí, aniž by se stačila rozloučit. A Julia s tím nebude moci nic udělat. V tomhle případě byla zcela bezmocná dokonce i Edie. Rozhodnutí soudu znělo jednoznačně: Shay musí na převýchovu.

Rozmrzele přeladila na stanici, kde se pouštěly skladby z osmdesátých let, mezi kterými reportérka Brenda přinášela informace o dopravní situaci. Mluvila ale tak rychle, že Julia musela vynaložit veškerou svou pozornost, aby jí vůbec rozuměla.

Ani dopravní zpravodajství však Julii trn z paty nevytrhlo.

Podle všeho byly zacpané snad všechny dálnice v jejich časovém pásmu.

„Do háje... Zatraceně,“ mumlala a co půlminutu se dívala na hodiny na přístrojové desce. Bylo osm sedmnáct. Samotný vrchol každodenní dopravní špičky. Musí se dostat do přístavu do půl deváté, jinak už Shay nestihne. Vyhodila blinkr a zamířila do řady aut, která mířila k mostu Evergreen Point přes Washingtonské jezero.

Řidič tiráku ji pustil před sebe. Julia mu poděkovala úsměvem a zamáváním, když se však zařadila do odbočovacího pruhu, málem ji naboural řidič černé toyoty. Na poslední chvíli dupla na brzdu.

„Idiote!“ ulevila si a zapojila se mezi auta. V tu chvíli se z reproduktorů ozvaly první tóny písničky Billie Jean od Michaela Jacksona. „Prokrista.“ Okamžitě přepnula rádio na další přednastavenou stanici, melodii si však už z hlavy vyhnat nedokázala.

Před očima se jí opět vybavil obrázek otce ležícího v kaluži vlastní krve, vyhasínající oči se upíraly ke stropu. Místností zněla přesně tahle píseň.

Stačilo málo a vrazila by do pick-upu před sebou.

„Sakra!“ *Uklidni se! Nechceš se přece zabít, než dorazíš na místo.* Vzrušení z právě prožitého šoku jí vehnalo adrenalin do žil. Třikrát se zhluboka nadechla, pak pravačkou sáhla do kabelky na sedadle spolujezdce pro prášky proti bolesti. Pilulka, kterou spolkla chvíli po probuzení, nezabrala.

Po chvíli konečně tubu s medikamenty našla, vytáhla ji z kabelky a palcem otevřela víčko. Prášky se rozsypaly po sedadle. Julia dva sebrala, hodila si je na jazyk a zapila včerejší dietní colou, kterou nahmatala v držáku nápojů.

Kombinace přeslazeného nápoje a analgetik jí na jazyku nechala odpornou pachůň. V hlavě se jí stále ozýval refrén *Billie Jean*. „Jsi zralá na psychiatra,“ oznámila svému odrazu ve zpětném zrcátku. „Není divu, že tě ve škole nechtějí.“ Teoreticky by se do školství vrátit mohla, cítila však, že její kariéra učitelky je u konce. Postaraly se o to neustálé migrény i vracející se noční můry.

Mrkla do zrcátka, hned pod kšiltem čepice se jí na okamžik zjevily šedé oči, z nichž vyzařovalo rebelství. Vzpoura a vzdor, které se nikdy ani nepokoušela zakrýt.

Shay alespoň nebyla pokrytecká. Což o sobě Julia říci nemohla.

V dálce zazněla siréna. Pak v opačném jízdním pruhu zahlédla, jak se řadami aut prodírá sanitka.

Prokrista... Hlava jí třeštila...

Ačkoliv slunce zakrývaly mraky, pronikavé světlo ji přesto oslňovalo.

Sáhla po slunečních brýlích, které se jako obvykle pohupovaly zavěšené na stínítku, a nasadila si je na oči.

„Co je zase tohle...? Tak pohni,“ zamumlala otráveně na adresu vozu před sebou, jemuž se z výfuku vyvalil hustý dým.

Trvalo však dalších dvacet minut, během nichž se na poslední chvíli vyhnula další kolizi, než dorazila ke sjezdu z dálnice a napojila se na silnici vinoucí se po břehu jezera.

Po několika minutách projela ostrou zatáčku a objevila se před železnými vraty velké soukromé rezidence. Vedla k ní cesta vypaná štěrkem a vypadala spíše jako zámek než jako dům. Její tři patra vysoké cihlové průčelí se honosně tyčilo nad vodní hladinou.

Julia zaparkovala přede dveřmi, přímo vedle matčina terénního lexusu. Pak, aniž by si zamkla auto, zamířila k verandě. Kryta před hustým deštěm zazvonila.

Za několik málo vteřin se ve dveřích objevila štíhloučká žena s nedůtklivým pohledem. „Co pro vás mohu udělat?“ Měla na sobě černé kalhoty a svetr téže barvy, který jí těsně obepínal skromnou hrud. Blond vlasy s módním objemným střihem jí opticky zvětšovaly hlavu a zakrývaly pravý věk. Perfektně nanesený make-up podtrhoval její ostré rysy. Nedávno podstoupený facelift nebyl na vyhlazené tváři patrný. Dívala se na Julii, jako by ji vyrušila v nějaké *nesmírně důležité* činnosti.

Ve svých starých džínách, tričku, slunečních brýlích a kšiltovce musela Julia vypadat spíše jako bankovní lupič. Záleželo na tom ale někomu? „Hledám Edii Stillmanovou. Měla by tu být se svou dcerou, chystají se k letu hydroplánem...“

„Budou ještě v přístavu,“ pronesla žena se strojeným úsměvem, který jen stěží zakrýval opovržení. Nechtěla vidět ani žádný doklad, ani se neptala, proč se Julia o Shaylin odjezd zajímá. Jen ledabyly mávla rukou ke kamenné cestičce vedoucí kolem domu. „Jdete ale pozdě. Letadlo vzlétne co nevidět.“

I přes hustý déšť zaslechla Julia zvuk startujícího motoru. *Sakra!* Ihned vyrazila naznačeným směrem, po několika vteřinách k ní však dolehl rachot rozjíždějícího se letadla.

Kapitola 2

„Dávejte pozor, ať neutečou psi!“ zaslechla za sebou ještě varování té neuvěřitelně štíhlé ženy. Věnovala mu však jen pramalou pozornost. Ve snaze zabránit nejhoršímu chvátala hustým deštěm okolo obrovského domu, jehož zdi lemovaly keře rododendronů. Přes hlavu si přehodila kapuci mikiny, už ale bylo pozdě. Studený déšť jí stékal za krk.

No a co...?

Stačila by jí jedna minuta se Shay.

Na okamžik ji zdržela zamčená branka. Naštěstí byl v zámku klíč. Otevřela ji, a když sbíhala po několika schůdcích ke břehu, slyšela, jak za ní zaklapla.

„Psi“, přesněji dva černí pudlíci, jí vyrazili naproti. Julia jim ale nevěnovala pozornost. Vzápětí už zahlédla Edii stojící na břehu pod velkým deštníkem, kterým divoce cloumal vítr. V dálce pak viděla hydroplán, jak se ztěžka zvedá od vodní hladiny.

„Super,“ posteskla si Julia. Sevřel se jí žaludek. Dorazila příliš pozdě. Zatraceně! „Tys ji do toho letadla posadila?“

„Říkala jsem přece, že to udělám. Proboha, Julie, vždyť jen dělám to, co mi nařídil soudce.“ Edie Stillmanová oblečená do modré sportovní soupravy se otočila ke své starší dceři. Když zahlédla, jak je ustrojená, věnovala jí znechucený pohled. „Copak na sebe nemáš nic jiného?“ zamručela znechuceně. „Vypadáš jak bezdomovec.“

Do kšiltu čepice jí zabubnoval déšť. „Vzala jsem si, co jsem měla právě po ruce.“

„Vždyť ani nevypadáš jako ženská... No to je hrůza...“

„A není to jedno?“ Zadívala se na oblohu, kde hydroplán pomalu šplhal k těžkým mrakům. „Zatraceně, mami! Neříkala jsem snad, že si ji vezmu k sobě?“

„Shayla toho také napovídala... Mimo jiné... Jak jen to řekla?“ Edie si sáhla na rty a předstírala, že přemýšlí. „Aha, už vím. Řekla: ‚To raději budu žrát chcíplé psy, než abych žila s Julií.‘ No není to sladké?“

Julia se zamračila. „OK. Víم, že z mého návrhu nebyla právě nadšená. Ty ji ale posíláš do vězení!“

„Aha, tak do vězení? Viděla jsi brožury? Vypadá to tam spíš jako skautský tábor.“

„Jo, dívala jsem se na net. Mají tam také stráže, ploty s ostnatým drátem...“

„Třeba se tam konečně naučí vážit si svobody.“

„Ale za jakou cenu?“ zeptala se matky Julia. Po tvářích, zádech i ramenou jí stékal ledový déšť. Zvuk hydroplánu už nedokázala rozeznat. Vzpomněla si na články, které našla na internetu, když se poprvé dozvěděla o matčině plánu odvézt Shaylu do Školy svaté Alžběty. „Trochu jsem si tu školu proklepla. Rozhodně není tak ideální, jak by se ti mohla podle brožur zdát. Loni měli nějaké trable. Na podzim prý zmizela jedna chovanka, pak se provalil vztah vychovatelky ke studentovi...“

„To se děje všude. Samozřejmě to neschvaluji, to ne. Alespoň si dá příště pozor. A co se týče té holky, Lauren Conradové...“

„Conwayové,“ opravila ji Julia.

„OK, Conwayové... Prostě odtamtud zdrhla,“ řekla jakoby nic Edie a usmála se. Hodně se snažila, aby vypadala mladší, a také se jí to dařilo. Ačkoliv jí bylo přes padesát, vypadala na pětatřicet. Dnes jí však byly nákladný make-up a botoxové injekce úplně k ničemu. Poslat svou dceru do internátní školy pro ni znamenalo těžké rozhodnutí, které se jí zračilo i ve tváři.

„Mami. Nikdo přece neví, co se s Lauren Conwayovou stalo,“ namítla Julia. „Když jsi mi o té škole řekla, vyhledala jsem si nějaké informace. Doteď po ní nemají jedinou stopu.“

„Vsadím boty, Julie, že už má pár takových útěků za sebou. Svatá Alžběta je škola pro *nepřízpůsobivé*.“

„A proto se mohou chovanci ztrácet beze stopy? A i kdyby skutečně utekla, nemělo by to tam právě takovým věcem zabránit? Neměla by se právě taková škola snažit držet své chovance pod zámek?“

„Vzdej to.“ Edie stáhla rty. „Jsem přesvědčená, že jsem pro Shaylu udělala to nejlepší. I pro sebe. Zkoušela jsem všechno možné, zbytečně. Brala jsem ji k výchovným poradcům, když měla deprese. Zaplatila jsem jí kurs taekwonda a kickboxu, aby se snáz vypořádala se svou agresivitou. Chodila na lekce umění, tance i divadla, jen abych podpořila tvůrčí stránku její osobnosti. Dokonce jsme spolu navlékaly korálky. Brrr...“ Edie se při té vzpomínce zachvěla. „A vzpomínáš, jak se mi odvděčila? Ne?“

Matčín hněv rychle rostl. „A ještě něco ti povím. Zapletla se s drogami. Zadrželi ji za krádeže a vandalismus! Vyrazili ji už ze tří škol.“ Edie vztyčila tři roztřesené prsty a zamávala jimi Julii přímo před očima. „Ze tří škol!“ zopakovala. „S jejím IQ a protekcí, kterou jsem jí zařídila! Jenže jí to bylo úplně jedno. Dokonce se zapletla s tím gaunerem Wolfem.“

„Vždyť je to ještě dítě. Třeba potřebovala jen nějakou zvláštní péči.“

„Prosím tebe, nenech se vysmát. Tou jsem jí zahrnula! Věnovala jsem se jí mnohem více než tobě.“

Tím si Julia nebyla stoprocentně jistá.

„Tyhle pseudopsychologické kecy na mě nezkoušej, Julie. To, jaká je, už dávno nesouvisí s množstvím mateřské nebo otcovské lásky. Tohle na mě neplatí.“

„Jen se uklidni...“

„Ne! Viděla jsi její poslední tetování? Krvavou dýku na předloktí? Proboha... Proč právě takovou ohavnost?“ Rozhodila rukama, přičemž málem ztratila deštník. „Už ani nevím, kolikrát se vrátila domů s novým tetováním, piercingem nebo ukradeným céděčkem... A jak mluví... Prokrista... Jak žumpa.“ Na chvíli se ztratila v myšlenkách.

„Komu ale záleží na těch pár tetováních nebo náušnici v nose? Nikomu neublížila.“

„Tetování je forma sebepoškozování. Poukazuje na hlubší problémy.“

„To je přece nesmysl.“

Edie přimhouřila oči. „Tak odkud se tedy vzaly ty problémy se zákonem? Už to prostě nemohu déle snášet.“

„Nepomohl by třeba psycholog?“ navrhla Julia.

„Vždyť jich vystřídala nejméně pět!“

„Nesmíš na ni být tak přísná.“ Julii vadilo, jak máma s Shay zachází. „Byla přece doma v ten den... Byla doma, když tátu zabili.“

Eddie se jí zadívala přímo do očí. „Ano. Ale ty taky.“

„A podívej, jak mě to rozhodilo. Shayle bylo teprve dvanáct, mámi.“ Julii se před očima opět mihl ten strašlivý výjev. „Byla ještě dítě.“

„Já vím, já vím,“ řekla Eddie klidnějším hlasem. Rázem nevypadala tak přísně. „Bylo to tvrdé pro nás všechny,“ připustila.

Zatvářila se smutně. Julia přemýšlela, zda byl Rip Delaney opravdu matčinou životní láskou. Rychle ale takové úvahy zaplašila. Byla to jen fantazie. Sny dítěte, které si z celé duše přeje, aby se jeho rodiče nikdy nerozvedli, aby jejich láska trvala celý život. Jenže Rip s Edii se často hádali. Vzali se, pak se rozvedli, po delší době spolu začali opět chodit a nakonec se znovu vzali. Hádat se však nepřestali nikdy. Sotva pár týdnů po druhé svatbě začala Eddie žárlit. Doslova hořela vzteky, kdykoliv se Rip otočil za jinou ženskou. Bohužel právem. On zkrátka nebyl stvořen pro monogamní život, ačkoliv Julia vždycky doufala, že by se mohl změnit.

„Nikdy jsem si ho neměla brát,“ svěřila se Eddie Julii chvíli po druhé svatbě. „Starého psa novým kouskům nenaučíš.“

Julii pak dlouho trápila vzpomínka na zarudlé oči a zoufalý tón mámina hlasu. Pokud je alespoň částečně pravda, že děti v partnerských vztazích kopírují své rodiče, pak Julii i Shay čekal hodně smutný a osamělý život.

Chvíli obě mlčely. Pak Eddie odvrátila pohled od hladiny jezera a teatrálně vzdychla. „Ano, poslala jsem ji pryč. Není to ale trest. Je to poslední šance na záchranu. Potřebuje pomoc, Julie. Pomoc, kterou jí ani já, ani ty, ani ten nejdražší psycholog ve Státech nedokáže poskytnout. Třeba jí pomohou právě ve Škole svaté Alžběty. Cožpak to nestojí za zkoušku?“ Zadívala se na oblohu, kde silný vítr proháněl těžké mraky. „Na každý pád s tím teď nic nenaděláme. Odteď už bude trápit někoho jiného. Musíme se modlit, aby to nebylo nadarmo.“ Eddie se otočila zády k jezeru a zamířila ke schůdkům.

„Počkej ještě. Proč měla Shayla odletět právě odsud? Nepřipadá ti to podezřelé?“ zeptala se Julia, když se k matce připojila.

„Ne... Ani ne.“

„Skutečně?“ Julia se tomu zdráhala uvěřit. „Skutečně ti nepřipadá zvláštní, že ti nedovolili, abys ji tam odvezla sama? Nebo že ji nevzali obyčejnou linkou z normálního letiště?“

Eddie ani nezpomalila. „Takhle to prostě dělají. Tenhle dům patří škole.“

„Počkej... To si snad děláš legraci.“

„Nedělám. Občas tu dokonce úřaduje i ředitel školy reverend Lynch. Alespoň myslím.“

„Cože?“ Julia na Edii vytřeštila oči. „Tady žije kněz?“

„Ne pořád. Jen když není ve škole.“

Julia se rozhlédla po honosné zahradě, perfektně posekaném trávníku, pečlivě zastřižených živých plotech, malém soukromém přístavišti... Od ostatních pozemků odděloval dům vysoký kamenný plot, husté koruny jedlí, borovic a opadaných břízek. Další obydlí, na která dohlédla, stála až na protějším břehu jezera.

Reverend Lynch nebude z levného kraje, pomyslela si Julie. „Kázání o skromnosti a pozemských statcích mu zjevně nic neříká,“ poznamenala.

„Možná... Možná ten dům vlastní škola a on tu jenom občas bydlí.“

„Hmmm. Takže pobyt ve Svaté Alžbětě asi nebude nejlevnější, že?“

Eddie stáhla rty. „Dostaneš, za co si zaplatíš. Tohle bys už mohla vědět, Julie. V případě tvé sestry peníze nehrají roli. Mluvila jsem už s Maxem, přislíbil mi pomoc, kdybych potřebovala.“ Max Stillman byl otcem Shayly a vlastníkem poměrně slušného jmění, což matka Julii opakovala od chvíle, kdy ho téměř před devatenácti lety poprvé potkala. Kdyby k něčemu došlo, byla by Shay při rozdělování dědictví první na řadě. Max ale nikdy neměl ke své dceři vřelý vztah. Poslední zbytky zájmu ztratil zhruba před čtyřmi lety, když mu jeho druhá manželka Hester porodila syna Maxe Juniora. Do té doby v Shay viděl trochu rozjívěného cvrčka, pak už pro něj znamenala jen problém.

Julia si upravila kšiltovku. „Pořád mi to ale nepřipadá správné... Poslat Shay na tak odlehlé místo.“

„Plním soudní příkaz. Nic víc,“ řekla rázně Edie a vstoupila na schůdky vedoucí k hlavní budově. Pod nohama se jí motal jeden z pudlů, druhý cosi čenichal pod keřem azalky. „Musím ti připomenout, že Shay už neměla na výběr. Vlastně měla: buď internátní školu, nebo pasták. A to jen kvůli svému věku. Zanedlouho jí bude osmnáct, od kriminálu ji už nezachrání nic.“ Edie se zachvěla. „Opakuju: Udělala jsem, co mi nařídil soudce. Našla jsem školu, vyplnila papíry, zapsala Shay. Tečka. Mluvila jsem i s tvou sestřenkou Analisou. Byla tam. Jako fetačka, vždyť víš... Škola jí ale změnila život a teď se učí na zdravotní sestru. Přestaň už tedy konečně s těmi řeči. Podle mě je tam všechno v naprostém pořádku.“

„A co Lauren Conwayová?“

„Ztratila se, je mi líto. Tuhle záležitost bych ale přenechala policii.“ Zadívala se Julii pevně do očí. „Podívej, měla by ses posunout dál. Máš nejvyšší čas trochu se sebrat a začít žít svůj vlastní život. Přestaň si lámat hlavu svou sestrou. Stačí, když se budeš modlit, aby jí pobyt ve Svaté Alžbětě přinesl alespoň něco dobrého.“ Edie pohladila Julii po promočeném rukávu a laskavě se na ni usmála. „Vím, že na sebe občas bereš tíhu celého světa. Znáš tě, neboj. Ale je ti teprve pětadvacet, momentálně bys měla prožívat to nejkrásnější období svého života. Ty se ale chováš jako čtyřicetiletá. Děláš si o Shaylu starosti, i když to vůbec k ničemu nevede.“

Ostrý vítr pročísl Edii vlasy. „Chápu ale, že je to kvůli Ripovi. Tolik bych si přála, abys tam ten den nemusela být...“ Ztišila hlas. „Přála bych si, aby tam nebyl nikdo z nás. Zatraceně...“ Zamrkala. Ze všech sil se bránila slzám. Otočila se a vyběhla po schodech k brance. Julia ji sledovala v němém úžasu. Nevzpomínala si, kdy s ní máma mluvila tak otevřeně.

Julia vzdychla a odkašlala si.

Rozhlédla se. Kam se poděli psi? přemýšlela. Neviděla je jít dovnitř, na zahradě taky nebyli. Bez nich si rázem připadala nesmírně osamocena. Vystoupala po schodech k brance, pak po šterkové cestičce obešla dům, před nímž stála Edie a cosi hle-

dala v kabelce. Když po chvíli vytáhla klíče, zadívala se na Julii. Po nezvyklé upřímnosti už nebylo v jejím pohledu ani památky. „Myslela jsem, že jsi ráno byla na pracovním pohovoru,“ poznamenala.

Julia ztuhla. Na proměnlivost nálad své matky si nejspíš nikdy nezvykne. „Volala jsem tam a ten pohovor zrušila. *Tohle* pro mě bylo důležitější.“

„Taková hloupost.“ Edie obrátila oči v sloup a nastoupila do auta. „Nemůžeš přece pracovní příležitosti jen tak házet za hlavu. V tuhle roční dobu jich pro učitelku zase tolik není, víš?“ Edie mluvila jako expert na personalistiku. Sama přitom neodpracovala snad jediný den.

„Chtěli spíše někoho ze stejného obvodu,“ přizpůsobila si pravdu Julia. „Mám kamarádku, která tam pracuje jako sekretářka. Prý na to místo už dosadili někoho ze školského úřadu.“

„Aha. Proč se tedy na ten úřad sama nezapíšeš? To chceš pinglovat do konce života? Nemohla ti ta tvoje kamarádka trochu pomoci?“ Tónem hlasu dala Julii jasně najevo, že jí nevěří ani slovo.

A právem.

„Nemohla za tebe ztratit slovíčko?“ pokračovala Edie.

„Možná...“

„Proboha, Julie, já tě fakt nechápu. Máš výborné vzdělání, měla jsi skvělého muže...“

„...který mě podváděl. Nebyl to žádný ideál, mami. O Sebastianovi už ani slovo, ano? Měly bychom se bavit o důležitějších věcech.“

Edie nastartovala motor a stáhla si okénko, aby mohla v konverzaci pokračovat. „Vím, jaké si děláš o Shaylu starosti, Julie. Ale já také, to mi věř. Teď ale musíme převzít zodpovědnost samy za sebe. Rozumíš? Nejen Shay a já, ale i ty!“ upozornila ji, otočila lexis před domem a vyrazila po štěrkové cestě.

Julia, promočená na kost, si z hlavy sundala zcela zbytečnou kapuci a také usedla za volant. K jejímu překvapení motor chytil hned napoprvé. Otočila se a rozjela se opět na silnici. Po několika metrech se ještě podívala do zpětného zrcátka. Zahlédla v něm

vyhublou ženu, která ji před domem přivítala, jak ji s prkenným úsměvem sleduje skrz okenní tabulky.

Julia se mimoděk zachvěla.

Moc hezký den, pomyslela si. A to ještě zdaleka není u konce.

Kapitola 3

Cooper Trent spěšně kráčel po školním dvoře. Hlavu měl nakloněnou na stranu, aby mohl lépe čelit silnému větru. Báł se, že co nevidět začne sněžít. Po poslední bouři zbyl na zemi ještě bílý poprašek a ledový povlak.

Mezi hodinami měl jen patnáct minut času, teď ale spěchal ke svému šéfovi reverendu Tobiasi Lynchovi, který si ho nechal zavolat. Bylo mu jasné, co ho čeká. Budou diskutovat o příjezdu nového studenta. Ten už je pryč na cestě, details však zatím neměl k dispozici. Ostatně stejně jako nikdo jiný.

Takhle to na Škole svaté Alžběty zkrátka fungovalo. Zvenčí byla hotovým ztělesněním serióznosti, přátelství, laskavosti a otevřenosti. Za jejími dveřmi však reverend Lynch vládl železnou rukou. V každé skupině se samozřejmě hodně mluvilo o osobních svobodách, otevřených diskuzích a upřímnosti, nikoho by však nenapadlo, že se ve Svaté Alžbětě drtivá většina všech takových setkání koná v přísném utajení.

I tak ale čas od času prosákla nějaká informace i mezi studenty a obyčejné vychovatele. Proto teď každý věděl, že by k polednímu měl dorazit nový student. Trent minul stožár s americkou vlajkou a dumal o tom, že právě on jej dostane do své skupiny. Proč by si jej jinak reverend k sobě pozval?

Trentovi to ale nijak nevadilo. Naopak. Coby poslední najatý učitel chtěl získat více zodpovědnosti a důvěry. Potřeboval se zkrátka co možná nejrychleji vmísit mezi ostatní. Nemohl riskovat, že by někdo mohl odhalit pravé důvody jeho rozhodnutí nechat se na škole zaměstnat. Pro pozici učitele tělocviku měl veškerá možná doporučení a svou pravou identitu se mu zatím dařilo tajit. Byl soukromým detektivem, kterého si najali rodiče zmizelé

Lauren Conwayové. Ted a Cheryl už byli bezradní, podle nich už policie vyzkoušela všechno a teď případ uložila ad acta.

Dlouhým krokem zdolal dva schůdky a prosklenými dveřmi vstoupil do administrativní budovy prosycené teplem a vůní jakéhosi čisticího prostředku.

U stolu seděla Charla Kingová. Cooper na ni mrkl, místo odpovědi ale získal jen další z jejích ledových pohledů. Prokrista, pomyslel si Cooper. Copak by jí jeden úsměv ublížil? Je příliš upjatá. Charla ve Svaté Alžbětě pracovala jako školní i církevní sekretářka a svou práci brala opravdu vážně. Možná dokonce příliš vážně... V nevýrazném kostýmku, s vlasy pevně staženými do ohonu a s brýlemi bez obrouček seděla za svým stolem s pevnou vírou, že správa účetnictví pro Školu svaté Alžběty je jejím posláním, ke kterému ji vybral sám Bůh. I proto s až úzkostlivou starostlivostí dbala o to, aby v účetních knihách nechyběl jediný cent.

Jakmile Cooper Trent prošel, zadívala se opět do monitoru počítače. Hned za její kanceláří se nacházelo několik prosklených buněk, kde zaměstnanci pracovali na přidělených úkolech.

Vzápětí se už zvuk jeho bot, mokrých od tajícího sněhu, rozezněl na krátkém schodišti vedoucím ke kanceláři reverenda Lynche, kde se projednávaly světské záležitosti. O věcech víry se zase jednalo v menší kanceláři v kapli. V ní také doktor Lynch rozjímal o duchovních a teologických aspektech života.

Trent zaklepal na pootevřené dveře a pak vstoupil do dřevem obložené kanceláře. Tobias Lynch seděl za svým obrovským stolem.

„Trente!“ pozdravil, široce se usmál a pokynul mladému učiteli k jedné z volných židlí před stolem. „Posadte se.“

Trent vykročil ke stolu, a když sáhl po židli, všiml si Adely Burdettové. Vypadala roztržitě jako vždy. Ředitelka pro záležitosti studentů ženského pohlaví stála u okna, bokem se opírala o parapet a nepřítomně se dívala na zčeřenou hladinu jezera. Mohlo jí být přes čtyřicet. Měla zahořklou duši a nikdy se neobtěžovala s make-upem. Svě kudrnaté rudé vlasy, které už pomalu začínaly šedivět, si vždy stahovala do ohonu.

„Máme jen pár minut,“ řekl Lynch. „Měl bych vám povědět několik slov o naší nové studentce.“ Svým vzezřením připomínal Trentovi tento vysoký hubený muž Abrahama Lincolna. Opřel se lokty o desku stolu a zadíval se na učitele svýma temnýma očima, které Trent podezíral, že jim nic neunikne. „Jak jsem už řekl, bude to jen pár slov. Víte přece, jak to tu chodí... Pořád je spousta práce.“ Krátce se usmál a pohladil si dlaní knírek i kratičkou bradku přímo pod spodním rtem. Ve Škole svaté Alžběty plnil Lynch hned několik rolí. Byl duchovním vůdcem, učitelem teologie, ředitelem pro záležitosti studentů mužského pohlaví a především hlavou celé instituce. „Takže... Dnes ráno jsem obdržel veškerou dokumentaci. Naše nová studentka se jmenuje Shayla Stillmanová. Říká se jí zkráceně Shay.“

Všechny svaly v Trentově těle rázem ztuhly. Ne. To ne! Nemůže to být přece Juliina sestra. Musel se přeslechnout.

„Dostala se do menšího rozporu se zákonem a její máma se bojí, že by ji mohli zavřít do vězení, jakmile jí bude osmnáct.“

Burdettová přikývla. „Její matka má naprostou pravdu. Četla jsem tu zprávu.“

„Odkud je?“ Trent se uvelebil na židli. Musel se přemáhat ze všech sil, aby si zachoval lhostejný výraz. Pokud je nová studentka opravdu *ta* Shay Stillmanová, pak ho čekají problémy. Opravdové problémy.

„Ze Seattlu,“ řekla Burdettová.

Do háje!

„Vaše krajanka,“ poznamenal Lynch.

„Ale kdepak,“ bránil se Trent. „Já pocházím ze Spokane.“

„Ach tak.“ Lynch si pohladil prstem bradku a zadíval se na dokument ležící na hromádce papírů.

Burdettová se opět otočila k oknu.

Tolik k jejich zájmu o novou studentku, pomyslel si Trent.

„Na každý pád,“ pokračoval Lynch, „jsem ji zařadil do vaší skupiny.“ Rozložil papíry po stole. „Tady jsou její záznamy, které nám ráno přišly faxem. Podívejte se na ně. Zejména na dotazník.“

„Jistě. Jako vždy,“ zamumlala Burdettová.

„Kdy by měla dorazit?“

„Tak do hodiny.“

„Už dnes?“ vyhrkl Trent.

„Ano. Je na cestě. Mám zprávu, že hydroplán bezpečně odletěl z Washingtonského jezera.“

Trent se tvářil klidně, v hrudi mu však divoce bušilo srdce. Ze všech sil se pokoušel potlačit návaly paniky. Pokud jde skutečně o tu Shay Stillmanovou – a všechno tomu zatím nasvědčovalo – pak ho čekala opravdová pohroma. Věk sedí, povaha také, navíc pochází ze Seattlu. Zatraceně... „Opravdu si myslíte, že je pro ni nejlepší má skupina?“

„Proč ne?“ Lynch se zamračil. Navzdory všem těm nesmyslům o otevřených diskuzích a respektu k druhým byl reverend flexibilní asi jako starý dub. Tobias Lynch z duše nenáviděl, když s ním někdo nesouhlasil. To už Trent během svého krátkého pobytu ve Svaté Alžbětě stačil pochopit. Sám sebe však Lynch viděl jako laskavého, spravedlivého muže, který vede své ovečky pevnou, avšak moudrou rukou. Považoval se za jediného člověka na škole schopného činit „správná“ rozhodnutí. Své výroky by nejraději tesal do kamene.

Tentokrát se mu však Trent postavit musel. Neměl na výběr. Takové nebezpečí, že by se ocitl v blízkosti Juliiny sestry, prostě nesměl riskovat. Další slova tedy volil s maximální opatrností. „Občas takové problémové děvče potřebuje pevnou ruku ženského vzoru. Podle mě ji jen ženy mohou provést tak těžkým obdobím.“

Lynch ale zakroutil hlavou. „Ne v tomhle případě. Matku měla ve svém životě zastoupenou docela silně. Chyběl jí skutečný mužský element.“ Usmál se. „Jste pro ni ideální.“

„Ani já, ani Rhonda už do našich skupin nikoho nenacpeme,“ vložila se do rozhovoru Burdettová. „Navíc naše škola vždy prosazovala smíšené skupiny. Nic na tom není. Dokud nenajmeme nového učitele, musíme se snažit o trochu víc. Všichni. Pokud nastane nějaký problém, mohou si s námi dívky popovídat individuálně, to všichni vědí. Navíc pořádáme pravidelné poradny.“ Podívala se na něj přes rameno. Na čele se jí objevily drobné vrásky. „Nebo vám snad vadí tahle konkrétní studentka?“

Jo! A jak! „Ne, vůbec ne,“ zalhal. Doufal jen, že dost přesvědčivě. „Jen jsem tak přemýšlel, co by pro ni bylo nejlepší.“

„Dobře,“ uzavřel spokojeně reverend. „Potřeby studenta vždycky klademe na první místo. Slečna Stillmanová se tedy stane součástí vaší skupiny.“ Pak potichu pokýval hlavou, jako by si gratuloval k dobře odvedené práci. „Věřím, že to pro vás bude zajímavé zpestření.“

Víc než to! Burdettová se na něj podezíravě zadívala. Ve škole vládla mnohem nepřátelštější atmosféra, než by si kdo z jejích představitelů dokázal připustit.

Lynch se křečovitě usmál a postavil se. Porada byla u konce.

Trent se nemohl dočkat, až opustí kancelář. Potřeboval čas, aby si mohl promyslet, jak se bude k Shayle chovat. Poznává ho podle jména? Nikdy se osobně nesetkali, hrozilo ale dost vážné nebezpečí, že se o něm Julia před sestrou zmiňovala.

A to ne právě láskyplně...

Kdepak. Jejich rozchod rozhodně neproběhl v klidu.

Super.

Prostě... Super.

Shayla Stillmanová pro něj představovala komplikaci, kterou rozhodně nepotřeboval. Opustil budovu a poklusem zamířil k tělocvičně, kde se nacházela i jeho kancelář. Jakmile za sebou zavřel dveře, hodil na stůl Shaylin spis a otevřel ho. Z fotografie na první straně se na něj skutečně dívala Juliina sestra. V jejím pohledu četl vzpouru, zlobu, zášť a nedůvěru.

Střelil pohledem po hodinách na zdi a pustil se do čtení její složky. Moc dobře věděl, že tahle holka může prohlédnout jeho utajení, a všechno tak zničit.

Julia na půl ucha poslouchala rádio a počítačovou myš jezdila po podložce ve snaze najít na internetu veškeré dostupné informace o Internátní škole svaté Alžběty. Už ve chvíli, kdy se jí Edie svěřila s úmyslem poslat Shaylu do Oregonu, zahořela touhou zjistit si toho co možná nejvíce.

Pak najednou zaslechla tu reklamu v rádiu. Mezi dvěma písničkami znenadání zazněl příjemný ženský hlas. „Už jsem nevěděla, co mám dělat,“ stěžovala si neznámá upřímným tónem. „Neměla jsem už na výběr. Moje dcera se dostala do problémů s drogami a se zákonem. Zapletla se s nějakou partou a mě igno-

rovala. Její chování ovlivňovalo i celý zbytek rodiny. Bála jsem se, že už se nebudu mít na koho obrátit, když jsem se doslechla o Škole svaté Alžběty. O škole, která ví, jak s problémovou mládeží zacházet.“

Julia okamžitě odvrátila hlavu od počítače a zaposlouchala se do svědectví matky v rádiu. Její hlas pomalu sílil. „Poslala jsem tedy svou dceru do Svaté Alžběty. Za deset měsíců se mi vrátila jako vyměněná. Chovala se slušně, ze školy nosila skvělé známky, žila zdravě. Zanedlouho bude dělat přijímačky na vysokou,“ pochlubila se žena hrdě. „Jen díky laskavým a inteligentním zaměstnancům Internátní školy svaté Alžběty jsem svou dcerunku získala zpět.“

Pak v reproduktoru zazněl mnohem mladší, dívčí hlas. „A já mám zpátky svou rodinu. Díky, mami. Tati. Mám vás moc ráda.“

Skutečně?

To určitě!

Julia nevěřícně zakroutila hlavou a znovu se zadívala do monitoru. Z rádia teď promlouval hluboký mužský hlas, který doplňoval informace o instituci, včetně adresy, webové stránky a telefonního čísla. „Pokud se vaše dítě dostane do problémů, zavolejte do Školy svaté Alžběty. Jediný telefonát vám může zachránit rodinu!“

„Jdi se vycpat,“ zamumlala Julia, když opět začala hrát hudba. Nevěřila mu ani slovo. Celý spot jí připadal falešný. Vzpomněla si na Shay, která možná právě teď poprvé vstupuje na dvůr školy zastrčené kdesi v oregonské divočině.

Co jí na tom místě tolik vadilo? Proč si jednoduše nemohla připustit, že se skutečně jedná o ráj na zemi pro problémovou mládež?

Do vyhledávače rychle vyfukala webovou adresu školy. Na domovské stránce Internátní školy svaté Alžběty vyskočily fotografie budov z cedrového dřeva a kamene, které stály na břehu velkého jezera. Jeho průzračnou vodu brázdily kánoe plné rozesmátých dětí. Celému výjevu pak dominoval velký kostel s vysokými barevnými okny, jejichž rámy měly tvar velkolepého kříže. Scenérii pak lemovaly zasněžené hory s vrcholky rozzářenými na slunci.

Na dalších snímcích fotograf zachytil studenty při různých aktivitách: jízdě na koni, sjíždění řeky na raftech, stavění stanů vedle táborového ohně, zpívání při kytaře. Na zimních fotografiích někteří studenti lyžovali, jiní zase podnikali výlet na sněžnicích.

Skutečný ráj, pomyslela si ironicky Julia.

Nechyběly samozřejmě ani snímky laskavých učitelů, jak se se starostlivými výrazy sklání nad ramena svých svěřenců a ukazují jim, jak pracovat s počítačem. Následovaly fotografie studentů v bílých pláštích, kteří cosi zkoumali pod mikroskopem. Další pak seděli ve velké místnosti před zapáleným krbem. Někteří si četli knihy, jiní s úsměvem o něčem diskutovali. Všechny děti na fotografiích vypadaly spokojeně. Možná až moc, zapochybovala opět Julia. Na několika obrázcích si povšimla Bible a na žádném nenašla tetování nebo piercing.

Všichni byli krásní a usměvaví jako z katalogu. Jak studenti, tak vyučující, pomocný personál nevyjímaje. Na fotografiích byly také politicky korektně zastoupeny všechny rasy. Nechyběli Asiaté, Hispánci ani černoši.

Julii navíc připadalo, že má většina snímků velebit spíše prostředí než samotnou instituci. Všechny budovy byly čisté a nové, přilehlé pozemky perfektně udržované. Okolí školy pak ohraničoval hustý les. Julia by se ani nedivila, kdyby z něj vykukoval zvědavý Bambi nebo sedm trpaslíků.

Našla si vzorový dotazník a ihned si polohlasem na několik otázek za svou sestru odpověděla.

Jo, Shay bývá vzteklá.

Jo, svým chováním ovlivňuje rodinnou pohodu.

Ano, ohrožovala některého z členů rodiny.

Jasně, dostala se do problémů se zákonem. Mimo to i s drogami a alkoholem.

Hmmm. Zmínila se někdy o sebevraždě? Možná proto, aby vyděsila mámu.

Když opět zvedla oči od monitoru, hlasitě vzdychla. Na všech třicet otázek musela odpovědět jednoznačným ano.

Možná by skutečně neměla být tak zaujatá. Třeba tamní učitelé skutečně dokážou Shay napravit.

„Musíme doufat,“ řekla Julia svému kocourovi Čertíkovi, který právě vešel do místnosti a skočil jí do náruče. „Jenom tomu pořád nemůžu uvěřit.“

Kapitola 4

Trent sledoval hladké přistání hydroplánu na vodní hladině, na níž se zrcadlily ocelově šedé mraky.

Po chvíli letoun zastavil v přístavišti a pilot Kirk Spurrier vystoupil z kabiny. S pomocí studenta, kterého vybral sám reverend Lynch, přivázal Spurrier letadlo ke kůlu na molu. Jakmile byl hydroplán zajištěn, vrátil se dovnitř, aby za několik okamžiků přivedl do Školy svaté Alžběty nový přírůstek.

Trentovi se postavily vlasy na zátylku.

Už nepochyboval, že novou studentkou Svaté Alžběty je skutečně Juliina mladší sestra Shay.

Zatraceně!

Doufal alespoň, že ho nepozná. A pokud ano, věřil, že nikomu nic neřekne, dokud nebude mít příležitost popovídat si s ní o samotě.

Jak je ten svět malý, pomyslel si hořce, když se svými šesti kolegy sledoval letadlo pohupující se na vlnách. Všichni na sobě měli bundu stejné barvy s logem školy. Musel na ně být vskutku zajímavý pohled. V čele stál reverend Lynch, o krok za ním pak Adele Burdettová. Za ní přešlapovala na místě doktorka psychologie Tyeesha Williamsová, poradkyně pro výchovu dívek. Ruce měla zkřížené na prsou a v ostrém větru mhouřila oči. Učitelka Rhonda Hammersleyová si šeptem povídala s Wadem Taggertem a kaplanem Jacobem McAllisterem. Na konci řady stála Jordan Ayresová, školní zdravotnice. Všichni čekali, až budou moci přivítat novou studentku.

A Shay je nenechala čekat dlouho.

Vystoupila z letadla pevným krokem. Měla na sobě šedou mikinu a upnuté džíny. Byla menší a štíhlejší, než jak si Trent pama-

toval Julii. Černé obarvené vlasy jí spadaly kolem hlavy a lemovaly velké oči zvýrazněné tlustou černou linkou. Zápěstí jí zdobilo několik náramků, na nohou měla i navzdory chladnému počasí kristusky. Nehty na rukou i na nohou měla nalakované černě.

Vzhled rebelky dá asi hodně práce, pomyslel si při pohledu na ni.

Shayla si přehodila batoh přes rameno a zadívala se na skupinku učitelů, kteří na ni čekali. Zbledla, pokud to její bledá pleť ještě vůbec dovolila. Přesto nevypadla z role. Stáhla rty a zatvářila se zarputile. Bylo zcela zjevné, že by se nejraději ocitla na opačné straně zeměkoule.

Trent se jí ani nedivil. I jemu se sevřel žaludek, když Lynch vykročil kupředu. Teď přijde okamžik pravdy...

„Vítej ve Škole svaté Alžběty, Shaylo,“ řekl reverend s úsměvem a podal jí ruku.

Shay mlčela. S nezájmem se podívala na napřaženou pravici.

Lynche však z rovnováhy nevyvedla. „Tohle je pan Trent. Bude vedoucím tvé skupiny a učitelem.“

„Vedoucí, jo?“ zopakovala Shay a vytřeštila na něj oči. „To mi jako bude říkat, co si mám oblékat?“

Trent její sarkasmus ignoroval. „Ahoj, Shaylo.“ Opravdu při pohledu na něj přimhouřila oči? lekl se Cooper. Nebo jsem jen paranoidní?

Lynch se potočil a ukázal na ženu po svém boku. „Tohle je paní Burdettová. Stará se o všechny dívky ve škole a bude i tvou poradkyní.“

„Vítej ve Svaté Alžbětě,“ řekla Burdettová a Shayla obrátila oči v sloup.

Zatímco Spurrier vyndával z letadla další zavazadla, seznámila se Shayla s Wadem Taggertem a Jordan Ayresovou. Taggert byl vysoký, štíhlý muž s neustále ustaraným výrazem, zdravotnice Ayresová zase představovala živel, se kterým je nutné počítat. Měřila necelých sto osmdesát centimetrů a vypadala jako německá vrcholová desetibojařka. Měla krátké blond vlasy, velké modré oči a svalnatou postavu. Z celé její osobnosti vyzařovalo odhodlání.

Po seznamování zamířil Lynch a jeho svita k budovám lemu-
jícím břeh. „Pojďme dovnitř. Pomůžeme ti se zápisem, aby ses tu
mohla začít zabydlovat.“

„Zabydlovat?“ zopakovala nevěřičně. „Děláte si ze mě prdel?
Já se *nikde* zabydlovat nebudu.“

Nikoho její slova nepřekvapila. Takovou reakci vesměs každý
očekával. Všichni to zažili už nejméně stokrát.

Shayla se zadívala na domy z cedru, kamene a skla. Škola
svaté Alžběty vypadala spíše jako luxusní letovisko než jako ná-
pravné zařízení, kterým ve skutečnosti byla. Trent sledoval její
pohled a zahlédl několik studentů pozorujících skupinku z oken.
Byli zvědaví na svou novou spolužačku.

„Budeš spát na dívčím pokoji. Než tě tam ale pustíme, musíš
projít vstupní prohlídkou a detoxikací na klinice.“

„Detoxikací?“ hlesla. Její drsná skořápka začínala povážlivě
prskat. „Myslíte si snad, že na něčem frčím? Že se něčím sjiždím?
Jděte se vycpat, ve fetu nejedu, v žádném. Pokud teda nemyslíte
kafe a Red Bull. Co vám Edie navykládala?“ Zuřivě máchla rukou
ve vzduchu. „Co? Že beru crack? Nebo snad herák?“

Kaplan McAllister vykročil dopředu a přívětivě se na Shay
usmál. „Neboj. Není to nic strašného,“ pokoušel se ji uklidnit.

„Jo? Vážně? A jak vy to můžete vědět?“ nevěřila mu zjevně
ani slovo.

„Chodím na detoxikaci denně,“ zažertoval McAllister. „Mám
to rád.“

Shayla otráveně obrátila oči v sloup. McAllister ustoupil, dok-
torka Williamsová se zdravotnicí Ayresovou zamířily k ošetrovně
přilepené k zadní části hlavní budovy.

„Tudy,“ pokynula Burdettová ke dvojici.

Shay se vystrašeně ohlédla přes rameno. Pohledem pátrala
po mladém pomocníkovi, ten se však už vzdaloval přes dvůr.

Zadívala se tedy na Trenta. V jejích rozzlobených očích zahlédl
Cooper strach. A otázku. Na okamžik se zamračila a přimhouřila
oči.

Nejspíš právě přemýšlí, jestli mě náhodou nezná, lekl se.

„Takže bys svou zkušenost popsala spíš jako pozitivní?“ zeptala se Julia. Seděla na kraji pohovky v poválečném domku své sestřenky Analisy v západní části Seattlu.

„Určitě,“ řekla Analise a utřela své dceři tvář vlhkým hadrem.

„Jo, pomohlo mi to.“

Maličká, sotva dvouletá Chloe se na své vyvýšené židli otřepala, zakroutila hlavou a vykřikla: „Ne! Ne, mami!“

„Svatá Alžběta mě skutečně napravila.“ Pak se otočila k dceři.

„Dobře... Už jsi zase hezky čistá.“

„Chci dolů,“ postěžovala si Chloe.

„Máš to mít.“ Analise postavila dítě na zem a to se okamžitě vydalo k jejich mohutnému buldokovi. O chvíli později se pes zvedl a odběhl pryč. Rozhodně netoužil stát se objektem zájmu dvouletého děčka.

„Z nějakého důvodu se mi to místo nelíbí,“ postěžovala si Julia.

„Proč?“

„Nevím. Snad kvůli těm tajnostem a odlehlosti... Nemohu Shay ani zavolat.“

„To je proto, aby ji nic nerozptylovalo. Bude ti ale moci zatelefonovat jednou týdně. Jakmile projde přijímací fází.“

„A ta trvá jak dlouho?“

„To je individuální. Předpokládám ale, že se ti ozve za pár dní. Uvidíš, že si děláš zbytečné starosti. Počkej, nedáš si kafe? Nebo čaj? V lednici mám možná dokonce i nějakou limonádu.“

„Díky, ale nic si nedám.“ Následovala však Analisu do kuchyně. Zadívala se z okna. Venku bylo šero, do starých dřevěných okenních tabulek bubnoval déšť. Julia neměla sychravé seattleské jaro právě v lásce.

„Proč se o Shaylu tak strašně bojíš?“ zeptala se Analise. Nalila si kávu a nabídla Julii také. „Opravdu nechceš?“

„Ne, ne, díky.“ Julia zakroutila hlavou. „Prostě z toho všeho mám takový divný pocit.“

„Ale proč?“ zeptala se. Pak mávla rukou, jako by chtěla odehnat další otázky. „Podívej. Škola svaté Alžběty skutečně není ideálním místem pro mladou holku, navzdory tomu, co najdeš v reklamních letáčích. Hodně mě štvalo, že mě tam táta poslal.“

Setkává se tam opravdový odpad společnosti. Mladiství delikventi, fetišti... Měla jsem problémy ve škole i v osobním životě, a než jsem se nadála, skončila jsem tam. Ze začátku to rozhodně nebyla procházka růžovým sadem, to nepopírám. Je tam dost přísný řád, takový ale najdeš ve všech podobných institucích. Musela jsem zatnout zuby a... A dokázala jsem to.“ Přivoněla si ke kávě a zamířila zpátky do obývacího pokoje, kde mezitím Chloe zahнала buldoka do kouta.

„Pejsek!“ vykřikovala nadšeně. Oči jí nadšeně zářily, tváře měla červené jako jablíčka. „Bent-Ley!“

„Nech Bentleyho na pokoji. Pojď sem ke mně, pojď.“ Analise postavila šálek na stůl a zvedla dítě do vzduchu. Pes okamžitě opustil kout místnosti a přeběhl do svého pelíšku, odkud Chloe bázně pozoroval. „Jsou nejlepší přátelé. Skutečně, Bentley Chloe miluje! Je mu ale už jedenáct a není tak hravý jako dřív.“ Svezla se do křesla, dcerku si posadila na klín. Pak vzala z koše vedle pohovky přikrývku a ze stolku knihu Příběhy z Bible. Povíдалa si s Julií a přitom nepřítomně listovala knížkou. Chloe se překvapivě na mámině klíně ani nepohnula.

„Takže tam jsi našla Boha? Ve Škole svaté Alžběty?“

„Jo... To byl možná navíc bod zlomu.“

„A to musí každý věřit v Boha?“

„Ech, je to lepší. Po studentech se to vyžaduje. Nejde však o přijetí Boha coby nějaké svrchované moci, ale opravdového křesťanského Boha.“

„No jasně...“ poznamenala Julia váhavě.

„Podívej. Nemusíš se mnou souhlasit, Julie. Ale pro spoustu dětí, mě nevyjímaje, Bůh znamenal opravdu hodně. Pomohl nám s našimi závislostmi a problémy. Ukázal nám novou životní cestu.“

Nejspíš má pravdu, přemýšlela Julia. Analise skutečně vypadala spokojeně.

„Nezavání to trochu vytloukáním klínu klínem? Jen nahradíš jednu závislost za druhou. Vyměníš drogy za víru.“

„Takhle by to mohl chápat jen zbedněnec.“ Poprvé však zaváhala. Byla nervózní! „Julie, opravdu nevím, proč jsi vůči té škole tak strašně zaujatá. Mně pomohla, třeba by mohla pomoci

i Shayle. Ona něco takového potřebuje jako sůl. Stejně jako před lety já. Kdybych nešla do Svaté Alžběty, mohla jsem se zabít. Nikdy bych nepotkala Eliho.“

„Ježíšéééek!“ vykřikla Chloe a zabodla prst do otevřené knihy.

„Ano, šikovná. Je tam Ježíšek,“ pochválila ji Analise.

„Víš něco o Lauren Conwayové?“

„Kdo je to?“

„Dívka, která se před několika měsíci ztratila. Ze Svaté Alžběty. Dívala jsem se na internet, našla jsem si i staré noviny. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, to vypadá, že ji nikdy nenašli.“

Analise se zamračila. „Hm, tak o tom nic nevím. Když jsem tam byla, tak se jeden kluk pokusil o útěk. Našel ho ale někdo z péáček a rozmluvil mu to.“

„Z péáček?“

„Jo, PA, tedy péáčko, je zkratka pomocného asistenta. Jsou to bývalí studenti školy, kteří tam zůstali pracovat. Každá ze skupin má svého učitele jako vedoucího a alespoň jedno péáčko. Ten pomáhá učiteli a... No zkrátka má k dětem blíž. Pomáhá překonat generační bariéru. S péáčky se dá mluvit o všem, sami si totiž prošli dost těžkým obdobím. Studenti jim věří.“

„A oni pak o všem referují učitelům.“

„Ne... Ne, nutně. Eli je mé bývalé péáčko. Vzali jsme se a jsme šťastní,“ usmála se.

Julia ale její nadšení nesdílela. Podle jejího názoru byl Eli Blackwood svatouškovský rozumbrada, který tichým nátlakem svou ženu ovládal. Analise ho uctívala téměř jako Boha, on ji mlčky zneužíval a týral. O tom se teď ale bavit nechtěla. „Neměly jste ve škole poměry s péáčky zakázány?“

„No to si piš. Také jsme spolu žádný poměr neměli. Nebo to tak alespoň vypadalo na veřejnosti. Chodit jsme spolu vlastně začali, až když jsem se vrátila domů a Eli rozvázal pracovní poměr se Svatou Alžbětou.“

„A jak jste to zvládli?“

Poprvé za celý rozhovor se Analise nervózně ošila. „No, žádná sláva...“ připustila. „Eli byl..., ehm..., vyvolený pro lepší svět. Udělali z něj zvláštní péáčko a musel pro školu pracovat, dokud nedokončí univerzitu.“

„Zvláštní péáčko?“

Analise pokrčila rameny. „Ti nejslibnější studenti mají na škole trochu jiný, elitní program. Spolupracují online s jednou univerzitou tady v Oregonu. Eli udělal přijímačky, rozhodl se však, že bude studovat tady, v Seattlu.“ Kousla se do rtu. „To se ale škole samozřejmě nelíbilo,“ připustila. Pohrávala si se zlatavými kadeřemi malé Chloe, v myšlenkách se ale podle všeho ztrácela v jiném světě. V minulosti.

„Dělali mu nějaké potíže?“ zeptala se Julia.

„Ne. Brali jsme se, jakmile jsem dokončila zdravotnickou školu. Z útulku jsme si vzali Bentleyho, koupili tenhle domek a pořídili si Chloe.“

„Takže jsi o Škole svaté Alžběty nikdy nemohla říct křivého slova?“

„Ne, ne,“ vyhrkla Analise podezřele rychle. Pak dodala: „Myslím, že bojuješ s větrnými mlýny, Julie. Znáám tě a vím také, za jakých podmínek vyrůstala Shay. Po té události jste se změnily. Ze Shayly už nikdy nebude ta maličká nevinná holčička.“

„Nemyslím, že je ještě nevinná nebo naivní,“ řekla Julia. „Přesto mi ta instituce připadá pro dítě jejího věku příliš tvrdá.“

„Já vím. Vzpomínám si také, že jste s Shaylou stály samotné proti zbytku světa.“

„No jo... Občas...“

„A ještě jednu věc bych ti měla připomenout. Ani ty, ani já nejsme tak staré. I pro nás to bylo těžké období.“

Chloe se v Analisině náruči ošila. „Ale ale, tady se chce někomu spinkat,“ řekla, ačkoliv Chloe vypadala naopak velmi živě. Měla však pravdu, za několik vteřin se holčičce skutečně začaly klížit oči.

„Měla bych už jít.“ Julia vstala a z věšáku v předsíni si vzala kabát a teplý šál. Než odešla, ještě se otočila. „Ach, ještě něco... Nevzpomínáš si na učitelku Marisu Howellovou?“

Analise se na ni zamyšleně zadívala. „Ne. To jméno mi nic neříká.“

„Měla učit společenské vědy.“

Analise zakroutila hlavou. „Julie, ve Svaté Alžbětě jsem byla před osmi lety. Proč se vlastně ptáš? Co se s ní mělo stát?“

„Odešla. Měla románek se studentem.“

„Opravdu?“ Analise na ni překvapeně zamrkala. „Vyzazili ji?“

„Nevím jistě.“

„Vztahy studentů a vychovatelů, to je zkrátka ve Svaté Alžbětě zakázané ovoce.“

„Nejenom ve Svaté Alžbětě... Přesto se to občas stane.“

Julia si přehodila šál okolo krku. „Myslela jsem jen, že se ti třeba doneslo, kdo byl tím studentem.“

Sestřenice však jen zakroutila hlavou a otevřela Julii dveře. „Opravdu nevím... Ani já ani Eli se školou nejsme v žádném kontaktu od chvíle, co odtamtud odešel.“

„Ahójj,“ řekla Chloe, jako by už chtěla Julii vystrčit z domu.

„Ahoj, Chloe, Analiso, mějte se tu hezky.“

„Vždyť se zase brzy uvidíme.“ Analise ještě chvíli čekala ve dveřích a sledovala, jak sestřenice Julia sbíhá po schodech k ulici. Její volvo stálo u chodníku. Zepředu i zezadu se k němu mačkala jiná auta, Julii se však podařilo vyjet bez problémů. Ve zpětném zrcátku viděla, jak jí Analise s Chloe naposledy zamávaly a pak vešly opět domů.

Analise měla na Svatou Alžbětu zjevně ty nejlepší vzpomínky. Škola jí podle všeho navíc skutečně pomohla změnit život. Po takovém rozhovoru by se měla Julie cítit lépe.

Tak proč se cítila ještě hůř?

Kapitola 5

Shayla se rozhlédla po společenské místnosti. Stálo v ní několik pohodlných židlí, křesílek, stolů s lampičkami, u stěny bylo dokonce akvárium. A v každém okně mříž.

Tady by zůstal jen naprostý idiot. A Shay se, alespoň podle všech IQ testů, které doposud podstoupila, mezi idioty rozhodně počítat nemohla.

Nevěděla, jak je to vzhledem k jejím genetickým predispozicím možné, ale měla mnohem vyšší IQ než matka s otcem dohromady. Edie a Max... Měl někdy někdo horší kombinaci rodičů? To těžko, byla přesvědčena Shay. No, snad jediné Julia. Rip Delaney byl ten nejhorší z nejhorších. Příjímací část téhle zatracené školy jí poskytla dost času na to, aby se mohla věnovat vzpomínkám na své rodiče. Stačil jí jediný den a noc, aby jí došlo, že se ocitla v pravém pekle. Žádné mobily, žádný e-mail, žádná televize, tedy kromě povolených čtyř hodin v neděli odpoledne. Dále pak žádné mp3 přehrávače, žádný facebook, žádný internet. Nic, co by ji mohlo zbavit stresu. Nemohla se spojit s nikým zvenčí. Telefonovat mohla jen v případech ohrožení nebo pod dohledem některého z těch vymytých mozků.

Dostala už i rozvrh se jmény několika učitelů. Měla se skutečně na co těšit! Tělesnou výchovu vede fešák Cooper Trent. Chemii má na starosti ten hispánský G. I. Joe DeMarco. Historii a angličtinu ji bude vyučovat Hammersleyová. Psychouš Wade Taggart vede hodiny psychologie, a s tím nejhorším magorem ze všech, reverendem Lynchem, bude probírat, proč se dostane do pekla. Škoda, že nebude mít žádnou hodinu s tím mladým kaplanem, kterého potkala hned po příletu. Líbil se jí. Měl hezké modré oči a upřímný úsměv. Do poradny měla docházet k reverendu Lynchovi a doktorce Tyeeshe Williamsové, co vypadala jako jeptiška.

Pak ji čekaly jakési *outdoorové aktivity*, které povede ten zelený mozek Flannagan. Vlastně *pan* Flannagan. Super! Přes den se tedy bude věnovat výuce, volné chvíle pak bude trávit se svou skupinou.

Taková hrůza! Co si Edie myslela?

Prsty si pročísla vlasy. Musí vypadnout za každou cenu, pomyslela si. Musí utéct domů. I když to nebude žádná legrace. Škola svaté Alžběty je opravdu díra na konci světa.

Kromě hydroplánu se do školy dalo dostat ještě autem po dlouhé klikaté silnici, která vedla přes hory. Viděla ji z letadla. Cesta se točila v lesích a šplhala vysoko do kopců. Vypadala nebezpečně, ale schůdně. Pak tu samozřejmě byla masivní železná brána a strážní věžička asi kilometr a půl od komplexu školních budov. Dá hodně práce, než se na cestu dostane. Pokud ale existuje vchod, kudy přivázejí zásoby a kudy prochází personál, pak ho musí objevit každý, kdo má alespoň špetku inteligence.

Přecházela zamyšleně po dřevěné podlaze a škrábala si ruku, kde ji svědily vpichy od jehel, kterými jí kvůli testům zdravotnice Ayresová odebírala krev. Ayresová ale dělala jen svou práci. Vypřohovala soudní příkaz a vracela Edii svobodu. Při tom pomyšlení se jí znovu zpěníla krev v žilách. Proč ji musela posílat právě sem? Mohla si přece vybrat jiný ústav, tak proč právě sem?

Edie zjevně vybrala první školu, kterou našla, jen aby se Shayly co nejrychleji zbavila. Srdcem jí projela bolest. Bolest, jakou zakoušela pokaždé, když si vzpomněla na rodiče. Max a Edie Stillmanovi... Jejich svazek netrval dlouho a skončil rozvodem, po němž si otec sbalil věci a zmizel. Nikdy se pak už nezajímal, co se s Shay děje. Jako by mu vlastní dcera byla úplně ukradená. Vždycky tvrdila, že ho nenávidí. V hloubi duše se jí však stýskalo. Toužila, aby za ní alespoň jednou přijel a ukázal jí, jak mu na ní záleží. Jednou jedinkrát, víc by po něm nechtěla.

Třeba svou jedinou dceru zavrhl kvůli Edii. Shay v to alespoň doufala. Člověk nepotřeboval vystudovat psychologii, aby poznal, jak je Edie labilní. Už jen fakt, že se dvakrát provdala za Ripa Delaneyho, dokazoval, jak nutně potřebovala mít po svém boku chlapa. Jakéhokoliv.